

der foregaar den Dag i Dag deroppe. Forholdet er jo dette, at de færøske Børn hjemme hos deres Moder lærer at tale Færøsk, men ikke at tale Dansk. Det hænder, at man hører dansk Tale paa Gaderne i Thorshavn, men det er sjældent og kun, naar det er en Dansker, der er den ene Part; naar Færinger taler indbyrdes, taler de Færøsk; naar de er hjemme — det vil sikkert det ærede Medlem Hr. Rytter bevidne —, taler de Færøsk. Naar Børnene kommer i Skole, kan de altsaa Færøsk, og som Følge deraf begynder Skoleundervisningen med Færøsk, men alle Parter ønsker, at Børnene i Skolen skal lære Dansk, og alle Partier, selv Selvstyrepartiet, ønsker, at de skal lære Dansk. I den Udtalelse, de har vedtaget, og som har været gældende i 5 Aar, uden at man her nede i Danmark har taget noget som helst Hensyn til den, udtaler de, at Børnene i Skolen skal have Undervisning i Dansk, og selv om Selvstyremændene kom til Magten, tror jeg heller ikke, de vilde afskaffe Danskundervisningen, det vilde saa godt som hele Befolkningen protestere imod. Det er muligt, at der hist og her kan være nogle Bønder, som ikke har Interesse i, at deres Børn lærer Dansk, fordi de skal arve den Gaard eller det Sted, de har deroppe, og ikke skal ud i Verden. Men alle Arbejderne og Fiskerne — og det er langt det store Flertal deroppe — er interesserede i, at deres Børn lærer at tale ikke alene Færøsk og Dansk, men ogsaa Engelsk, og skulde man føje noget til Skoleundervisningen paa Færøerne, var det maaske dette, at Børnene ogsaa skulde lære Engelsk, fordi de har saa megen Lejlighed til Forbindelse med England og Englændere, saa snart de vokser til. Derfor er der heller ikke i sproglig Henseende nogen Fare paa Færde oppe paa Færøerne, der er ikke nogen, som vil uddrive dansk Sprog af Skolerne, og heller ikke nogen, som vil uddrive færøsk Sprog. Ganske vist ser jeg, at Lagtingsmand Patursson en Gang imellem taler om det sørgelige Forfald, der er kommet i det færøske Sprog, men det er jo kun Taleblomster som saa meget andet af, hvad Hr. Patursson siger, og det har ikke nogen virkelig Værdi. Jeg er derfor i det heldige Tilfælde at kunne udtale min Anerkendelse overfor den højtærede Undervisningsminister, fordi hun har gjort dette Forsøg paa at stifte Fred i dette Spørgsmaal, og, hvad jeg senere skal komme til, det er efter min Formening for Færøernes egen Skyld af den allerstørste Betydning, at de to færøske Partier

standser denne fuldstændig gølge Krig, som de fører mod hinanden i Spørgsmaalet og det nationale Spørgsmaal, medens deres Land i økonomisk Henseende ligger fuldstændig brak. Men det er jo saa let at tale om den Slags Ting og agitere for den Slags Ting, det koster ingenting. Om det Spørgsmaal kan man tale Dag ud og Dag ind, saa der slaar Gnister fra Talerne, og Befolkningen bliver hverken rigere eller fattigere, eller, maaske rettere sagt, den bliver kun fattigere af det, rigere bliver den aldrig. Det forekommer mig derfor, at alle, som vil bidrage til at udviske denne Strid deroppe, gør en god Gerning, saa meget mere som denne Strid af uvedkommende Personer bliver misbrugt paa anden Maade.

Med Hensyn til det nationale Spørgsmaal og med Hensyn til Færingernes Forhold til Danmark er der altsaa efter min Formening ikke nogen Fare paa Færde, der er ikke nogen som helst Grund til at frygte, hvad jeg ser, en Officer har udtalt i Aftes, at det danske Flag bliver strøget oppe paa Færøerne, det ligger slet ikke for, det kan vi lade ganske ude af Betragtning.

Jeg vil derefter tale et Øjeblik om de sociale og økonomiske Forhold paa Færøerne, de er langt fra saa tilfredsstillende, som Forholdet paa det andet Omraade, jeg har talt om. Færøernes to Hovederhverv er jo Landbrug og Fiskeri. Af disse to Virksomheder er Fiskeriet af langt den største Betydning, men jeg maa med Sorg bekende, at Udviklingen af Fiskeriet paa Færøerne langt fra har holdt Trit med Udviklingen i de andre Lande, som fisker i de samme Farvande: England, Norge og Island. Særlig naar man stiller Færøerne i Forhold til Island, viser det sig, at Forholdene lader meget tilbage at ønske. I 1914 — jeg vil tage 10-Aaret 1914—1924 — havde man paa Færøerne 140 Fiskeskuttere med en samlet Tonnage af 11 000 t, i 1924 var Antallet steget til 153 med 10 500 t. Der var altsaa kommet nogle flere Skibe til, men Tonnagen var gaaet ned. Med andre Ord: i disse vigtige Aar, hvor mange andre Lande har taget et Opsving og draget en Fordel af Krigskonjunkturerne, er den færøske Fiskerflaade blevet staaende paa det samme Standpunkt. Motorbaadens Antal er i alt væsentligt det samme i 1924 som i 1914, nemlig 190 mod 180; i det samme Tidsrum har man faaet 2 Trawlere, den ene af disse fik man sidste Vinter, delvis ved Laan hernede fra. Men i det samme Tidsrum er den